

Interview Chris Peeters en Dirk Smet van de Katholieke Hogeschool Mechelen

“Onderschat nooit het belang van een goede bibliothecaris”

Als ik een raakvlak zoek tussen mijn twee gesprekspartners, Chris Peeters en Dirk Smet, zou ik kunnen opmerken dat hun beider familienamen bij de top tien in Vlaanderen staan. Niet relevant natuurlijk, en flauw. Het gesprek laat wel twee gedreven bibliothecarissen aan het woord – de ene al vaker dan de andere – die veel clichés over een mogelijk achterhaald imago van de sector vakkundig ontkrachten. Aanleiding: de ‘aflossing van de wacht’ als hoofdbibliothecaris van de Katholieke Hogeschool Mechelen.

Chris Peeters geniet sinds eind vorig jaar van zijn pensioen, zijn opvolger Dirk Smet ruilde de wereld van de openbare bibliotheken voor emplooi in een onderwijsomgeving waar de uitdagingen zich op een andere manier aandienen. Een boeiende confrontatie tussen de extraverte, verbaal sterke duizendpoot Peeters, en de bedachtzamere, voorzichtig formulerende Smet. De eerste is een man met een breed en gevarieerd curriculum en in vele kringen thuis, terwijl het actieterrein van de tweede tot dusver beperkter was, met het Waasland als biotoop. Door zijn academisch curriculum heeft Smet echter wortels tot in de oudste beschavingen. Een kabbelend gesprek van een paar uur over loopbaankronkels, de charme van openbare bibliotheken, de dynamiek en logica van een hogeschoolbibliotheek, management van tijd, mensen, mandaten en de voldoening over resultaten.

Interview: Johan CUPPENS
jcup@telenet.be

Foto's: Marc ENGELS

Chris Peeters en Dirk Smet hebben alles in zich om de oren van ondergetekende urenlang te laten tuiten. Zeg nu zelf, een classicus voor wie losse ablatief, gerundium, gerundivum of aorist geen geheimen heeft; en een kunsthistoricus/oudheidkundige, richting archeologie, die daar met de grootste onderscheiding een licentie Oosterse filologie bovenop deed, later aangevuld met een getuigschrift Hebreeuws en een attest Russisch. Rare jongens die hedendaagse Romeinen/Grieken en Assyriërs/Russen. Gelukkig hielden Cicero, Herodotos, Homeros, Hammurabi en Poesjkin zich tijdens het interview gedeisd, zodat we rustig Nederlands konden praten.

Aan de Zandpoortvest in Mechelen speelt Dirk Smet gastheer. Hij ontvangt in zijn bureau, een Spartaanse ruimte met muren in glad beton en smalle horizontale vensters als waren het schietgaten. Zelf hebben hij en Chris Peeters het mild ironisch over 'bunkerarchitectuur'. Peeters vertelt hoe een delegatie Russische bibliothecarissen te gast was, en hij de vraag kreeg of het gebouw al af was.

Dirk Smet, uw curriculum oogt indrukwekkend en ik zou u, in een overhaaste conclusie, hebben voorbestemd voor een academische carrière of een functie in de beslotenheid van een geleerd museum. Toch werd het de bibliotheekwereld. Mag ik verrast zijn?

Dirk Smet (DS): "Van verrassing hoeft absoluut geen sprake te zijn. Ik droomde er altijd van in een bibliotheek te kunnen werken, maar wilde eerst een stevige academische vorming krijgen die ik dan kon aanvullen met een specifieke bibliotheekopleiding. Zo is ook gebeurd. Tijdens mijn licenties aan de Universiteit Gent volgde ik het graduaat in de Bibliotheek-, Documentatie- en Informatiekunde. Daar kreeg ik les van Mia Brugmans, die enkele maanden geleden nog aan bod kwam in dit blad. Met dat diploma kon ik in 1988 aan de slag in de Plaatselijke Openbare Bibliotheek Het Centrum en nadien in de Stedelijke Openbare Bibliotheek in mijn geboorte- en thuisstad Sint-Niklaas. Van 1996 tot 2003 maakte ik een zijspgong in de Vlaamse ambtenarij. Als adjunct van de directeur mocht ik meeschrijven aan belangrijke decreten en uitvoeringsbesluiten rond het museum- en archiefdecreet. Ik beschouw die periode als een belangrijke leerschool, waarbij je conceptueel leert denken en zaken in een breed perspectief leert plaatsen. Daar heb ik ontdekt hoe belangrijk het is dat mensen uit de sector nauw betrokken worden bij het schrijven van regels, om te vermijden dat ze wereldvreemd zouden zijn."

Chris Peeters, startte uw carrière eveneens in een vrije bibliotheek?

Chris Peeters (CP): "Ja, het klassieke verhaal: veertig, vijftig jaar geleden spreekt de pastoor jongeren uit de jeugdbeweging aan om als vrijwilliger een handje toe te steken in de parochiale bibliotheek, in casu in Kontich Kazerne (*Ten zuiden van Antwerpen, jc*). Na mijn studies klassieke filologie en een baccalaureaat filosofie aan de Katholieke

Universiteit Leuven, werd ik leraar Latijn en Grieks in het Onze-Lieve-Vrouwcollege van Edegem. Tegelijk raakte ik betrokken bij de plaatselijke bibliotheek. Om mijn hobby uit te oefenen, haalde ik snel mijn akte van bekwaamheid en een graduaat Bibliotheek-, Documentatie- en Informatiekunde aan een school die niet langer exclusief toegespitst was om ambtenaren voor de stad Antwerpen af te leveren. Later haalde ik ook nog een licentie in de Bibliotheekwetenschappen aan de Universitaire Instellingen Antwerpen. Na enkele jaren voor de klas te hebben gestaan in Edegem, werd ik gedetacheerd naar de vereniging van Vlaamse huisartsen. Daar kwam ik terecht in een harde omgeving en leerde ik omgaan met een andere beroepsgroep. Ik heb daar veel opgestoken over methodiek en onderzoek. Het was een verrijkende ervaring, die ik de rest van mijn toch wel kronkelige carrière heb meegenomen. Die begon in de Middelebare Normalschool van Pulhof, Berchem, officieel het Onze-Lieve-Vrouwinstituut. Daar moest ik van de bestaande bibliotheek van de normalschool een hogeschoolbibliotheek maken."

Voor Peeters is dat slechts één fase in zijn loopbaan, die sindsdien wel altijd in het teken heeft gestaan van bibliotheken, onderwijs en cultuur. Zijn verhaal wordt een uitwaaiende, geanimeerde opsomming van organisaties als het Katholiek Centrum voor Lectorinformatie en Bibliotheekvoorziening (waar hij het Algemeen Secretariaat van Katholieke Boekerijen opvolgde), de Hoge Raad van Bibliotheken, de Vlaamse Bibliotheekcentrale en de Guimardstraat (zetel van het vrij onderwijs). Het is maar een greep uit de vele functies. Telkens en overal had Peeters er iets mee te maken. Kortom, hij is van vele markten thuis en heeft in de loop der jaren een indrukwekkend netwerk uitgebouwd, dat hij na zijn pensionering maar mondjesmaat zal loslaten. Aan 'rusten' is hij voorlopig nog niet toe.

CP: "Als ik terugblik, merk ik welke enorme weg de bibliotheken de voorbije decennia hebben afgelegd. Door het decreet van 1978 is het allemaal veel professioneler geworden en, heel belangrijk, de verzuiling is verdwenen, grotendeels althans. In het omschakelingsproces moesten we veel weerstanden overwinnen. Telkens viel het op dat de noodzaak tot hervorming of samenwerking weinig of geen problemen opleverde bij de top of bij de basis, maar wel bij het brede middenveld. Een tweede vaststelling is dat er in katholieke kringen een grotere openheid en zin voor innovatie aanwezig was dan over het algemeen wordt gedacht. Ik omschrijf mijn opdracht van toen als palliatieve zorgverlener voor vrije bibliotheken. Ik heb schrijnende toestanden meegemaakt en veel verzet moeten wegmasseren. Veel bibliothecarissen die zich met hart en ziel jarenlang voor hun bibliotheek hadden ingezet, dreigden hun levenswerk verloren te zien gaan toen hun project door de gemeente werd overgenomen. Zo ben ik in Grimbergen met de schepen gaan praten om een wijkbibliotheek ongemoeid te laten. Sluiting zou de dood betekend hebben voor de plaatselijke bibliothecaris, maar bovendien dreigde die wijk, met

“

Dirk: “Ik hecht nogal aan de naam ‘bibliothecaris’ en ‘bibliotheek’. Beide staan voor iets; ze hebben een imago.”

”

veel jonge gezinnen, het direct contact met de bibliotheek te verliezen, want naar het centrum gaan was geen optie. Dat is een voorbeeld van mijn ‘palliatieve zorgverlening’.”

In zijn betoog hopt Peeters van de ene functie naar een volgende, altijd binnen de katholieke zuil en aanleunend bij de christendemocratie (“zonder partijlid te worden”), waarbij hij enkele decennia bibliotheekgeschiedenis overspant. Het valt op hoe intens hij bij de hervormingen betrokken was en hoe oude structuren plaats moesten ruimen voor nieuwe ideeën, aangepast aan de gewijzigde inzichten en noden. Daarbij profiteerde hij van zijn ervaring als vrijwilliger in een kleine parochiale bibliotheek én van zijn kennis van de educatieve noden in het onderwijs om mee richting te geven aan decreten en andere teksten.

Is er één hervorming waarvan u extra fier bent dat u eraan hebt meegewerkt?

CP: “Dat is een moeilijke vraag, omdat de keuze groot is. Maar toch beschouw ik de richting waarin de bibliotheekopleiding geëvolueerd is, als cruciaal. Na het decreet van 1978 werd snel duidelijk dat er een tekort dreigde aan geschoolde bibliothecarissen. De opleidingen in Brussel en Antwerpen volstonden niet langer en om aan de behoeften te voldoen, kwamen er ook bibliotheekscholen in Brugge, Gent en Genk. Om het overleg tussen de opleidingen en het werkveld te coördineren, kwam er snel een Commissie Coördinatie Bibliotheken (Cocobi). Vanuit Cocobi hebben we er ook voor geijverd om de opleidingen niet langer te laten afhangen van het ministerie van Cultuur, maar onder te brengen bij Onderwijs. Er is intussen ook geen sprake meer van een Akte van Bekwaamheid tot het houden van een openbare bibliotheek, maar wel van een Initiatie tot Bibliotheek-, Documentatie- en Informatiewezen. We moeten immers geen mensen vormen voor één

type van bibliotheek, maar wel zorgen voor een opleiding waarbij ze op veel plaatsen aan de slag kunnen: zowel in een openbare als een wetenschappelijke bibliotheek, op een documentatiedienst of in een bedrijf. De VVBAD heeft heel goed op die evolutie ingespeeld en het is niet toevallig dat de organisatie in haar naam vandaag verwijst naar die drie doelgroepen.”

Dirk Smet, u bent, ruim geformuleerd, een generatie jonger dan uw voorganger en hebt dus alleen te maken gekregen met bibliotheken die hun verzuilingsvet al waren kwijtgespeeld en tot een zekere volwassenheid waren gekomen, met steviger structuren waaraan Chris Peeters had meegewerkt. Bibliotheken evolueren niet-temin mee met de maatschappij. Toen uw professionele

loopbaan eind jaren tachtig startte, deden computers hun intrede. Hoe hebt u die opmars ervaren?

DS: "Ik heb me snel op die nieuwe media gestort. Het zou nog intenser geweest zijn als ik toen over meer financiële middelen had beschikt en me meteen een computer had kunnen aanschaffen. Nu kon ik thuis niet oefenen wat ik in de les had geleerd. Het positieve aan die situatie was echter dat ik me snel realiseerde dat ik meteen heel accuraat moest werken als ik een programma schreef. Zo heb ik heel sterk in processen leren denken en dat blijft me van pas komen. Jongeren van vandaag kunnen zich die pioniersperiode niet meer voorstellen. Ik heb de computer dus zien komen en een almaar grotere plaats zien innemen. Omdat het me boeide, heb ik alle ontwikkelingen intens gevolgd. Ik zag ook snel de enorme mogelijkheden van die nieuwe media. Volgens mij staan we overigens nog maar aan het begin van processen die nog ingrijpender zullen zijn. Nu worden de fundamenten gelegd voor mogelijkheden waarvan we de draagwijdte nog niet volledig kunnen inschatten. Het internet biedt prachtige perspectieven. Ik vergelijk het graag met de twee helften van ons brein. In het begin hebben we maar één helft gebruikt, zeg maar web 1.0. Die rationele helft werd later aangevuld met web 2.0, zoveel als de meer emotionele, communicatieve of interactieve helft. De koppeling tussen beide en de intensievere interne koppeling zouden een opstap kunnen zijn naar een universele informatiepool. Spreken over 'artificiële intelligentie' is misschien een brug te ver, maar ik ben optimistisch over de technische mogelijkheden die zich aandienen.

waarschuw de bibliothecarissen en documentalisten in spe voor het 'not invented here'-syndroom. Ik stel vast dat bibliothecarissen eerder conservatief zijn en de platgetreden paden niet durven te verlaten. Ze willen alles houden zoals het is. Automatisering in de bibliotheeksector draaide lange tijd vooral rond de catalogussen, waarbij de klassieke catalogus op dezelfde manier gebouwd werd met een automatisch systeem. Maar dat was helemaal niet innoverend. Jammer natuurlijk, want automatisering biedt zoveel meer mogelijkheden. Laat mensen met uiteenlopende vaardigheden en invalshoeken samenwerken om met die nieuwe technische mogelijkheden extra meerwaarde te creëren. In die netwerken moeten wij als bibliothecarissen onze positie bepalen."

Dirk Smet, deelt u die analyse? Hoe ziet u dan de rol van een bibliothecaris? Of moeten we voortaan een andere naam bedenken voor een bibliothecaris?

DS: "Ik hecht nogal aan de naam 'bibliothecaris' en 'bibliotheek'. Beide staan voor iets; ze hebben een imago. Toch merk ook ik een verschuiving en ben ik het met Chris eens dat we moeten komen tot de bibliotheek als een logistiek kenniscentrum. De evoluties die op ons afkomen, gaan zo ontzettend snel en zullen zo ingrijpend zijn, dat wij als bibliothecaris de spil worden om ze te volgen en te interpreteren. Wij moeten ze 'vertalen' naar de gebruiker. De e-books die nu opduiken, zijn nog maar een begin; er zitten al nieuwe mogelijkheden achter. Het is aan de bibliothecaris, als onderdeel van een kennisnetwerk, om de gebruikers op de nieuwe mogelijkheden te wijzen."

Chris: We hebben nood aan een volwaardige masteropleiding. Pas als er een ernstige wetenschappelijke onderbouw komt, kan het profiel van bibliothecaris worden opgepoetst.

Dat optimisme stoel ik op de vaststelling welke weg we de jongste honderd jaar hebben afgelegd, vergeleken met de 5000 jaar ervoor."

CP: "De mogelijkheden van het internet zijn inderdaad groot. Het begrip 'artificiële intelligentie', waar Dirk voorzichtig naar verwijst, was ooit een hype, maar heeft veel van zijn pluimen verloren. Het internet opent natuurlijk perspectieven. Kijk maar naar het ontstaan van nieuwe (sociale) netwerken. Ik vrees dat veel bibliothecarissen te weinig oog hebben voor die evolutie. Toen ik op het einde van de jaren negentig deelnam aan een congres over 'Digital Libraries', was ik de enige Vlaming in het gezelschap. Ik maakte er de discussies mee tussen de 'oude' of klassieke bibliothecarissen en de computerspecialisten. Verhitte discussies vaak, waarnaar ik ook nog verwijs in mijn cursussen in Gent. Ik

CP: "Vroeger bouwden wij, bibliothecarissen, de informatieomgeving zoals we dachten dat ze moest worden gebouwd. De anderen moesten het maar leren. "A librarian is in the highest sense a teacher", zei iemand in de loop van de 19de eeuw. Ik denk dat die rol als leraar nog steeds geldt voor de bibliothecaris, maar de rol van de leraar verandert: hij staat nu dichterbij de leerlingen. Dat geldt ook voor de bibliothecaris. Vroeger 'wisten' wij hoe het allemaal moest en niemand moest zich met ons komen bemoeien. Die tijd is voorbij. De bibliothecarissen moeten meer adviseurs zijn voor de mensen die in feite, met de nieuwe technieken, alle middelen in handen hebben om een eigen bibliotheek op te bouwen. De bibliothecaris moet nu meer 'naast' de gebruiker gaan staan om hen met zijn kennis en ervaring te begeleiden in het structureren van de zoektocht naar

informatie. Qui docet, discit: een goede leraar leert ook van zijn leerlingen.”

Klinkt mooi, maar over welke (extra?) vaardigheden moet de bibliothecaris vandaag dan beschikken?

DS: “Ik weet niet of het om extra vaardigheden moet gaan. Een bibliothecaris moet volgens mij vooral het werkveld heel goed kennen en die kennis vertalen naar de gebruikers, want zij zijn het einddoel. Chris heeft gelijk als hij beweert dat de bibliothecaris vroeger nogal eigenzinnig zijn business beheerde. Die tijden zijn voorbij. Vandaag moeten we leren kijken met de ogen van de gebruikers. We moeten onze informatievaardigheden ten dienste stellen van hen. Google geeft een vals gevoel van veiligheid en informatie.

Zegt de man die in Sint-Niklaas een kleine revolutie ontketende door de stedelijke bibliotheek van een links bestuurd stad te laten samenwerken met KAHO Sint-Lieven, een hogeschool van het vrije net.

DS: “Het initiatief ging uit van de directie van de Katholieke Hogeschool Sint-Lieven. Ik heb die samenwerking vormgegeven, samen met de schepenen van Cultuur Annemie Wauman (CD&V), de directie van KAHO Sint-Lieven en de bibliothecaris van KAOSL Campus Waas, Wim Christiaens. De steun kwam vooral van de schepenen en sommige personen van de Beheerscommissie. Binnen die commissie verliepen de discussies niet zonder slag of stoot. Ik denk dat iedereen vandaag blij is met de samenwerking.”

Dirk: Vandaag moeten we leren kijken met de ogen van de gebruikers. We moeten onze informatievaardigheden ten dienste stellen van hen.

Als je op die zoekmachine een term intikt, heb je altijd prijs, maar wie zich daartoe beperkt, mist de essentie. De bibliothecaris moet de gebruiker leren zoeken en selecteren, zodat hij de gevonden informatie kan verwerken. Concreet: in onze hogeschool moeten wij studenten én docenten opleiden tot informatiebekwame mensen.”

Hoe anders is de context in deze hogeschoolomgeving vergeleken bij de Openbare Stedelijke Bibliotheek van Sint-Niklaas?

DS: “De openbare bibliotheken zien hun informatieve taken naar de achtergrond verschuiven met de opkomst van het internet. Iedereen vindt thuis met enkele eenvoudige muisklikken de informatie die hij zoekt. Of liever, hij dént die te vinden. Even googelen en het paar miljoen hits geven je de illusie dat je op je wenken bediend bent. Men weet niet dat men zo veel nuttige informatie mist die wel in een bibliotheek te vinden is. Daar kun je een beroep doen op informatieprofessionals die met enkele gerichte zoekopdrachten via dezelfde elektronische weg een veel ruimer aanbod tevoorschijn kunnen toveren. De bibliotheek sleept nog altijd een imago mee van saai maar betrouwbaar. Het komt erop aan de gebruikers duidelijk te maken dat een bibliotheek zoveel meer is dan papieren informatie. De leeszaal verandert van uitzicht en wordt een computerlandschap, waarbij de rest van de collectie en het recreatieve aspect volgens mij steeds belangrijker worden. De bibliothecaris van vandaag moet inspelen op de informatiebehoefte van de gebruiker. Zijn rol wordt ook proactief, waarbij hij mee nadent over de mogelijke vragen van de gebruikers. Ook samenwerking met instellingen buiten de eigen bibliotheek dringt zich op.”

En toch ruilde u een mooie baan in Sint-Niklaas voor de Katholieke Hogeschool Mechelen.

DS: “Dat was een bewuste carrièrewending. Ik had in Sint-Niklaas het gevoel niet meer in een bibliotheek te werken, maar als manager aan het hoofd te staan van een middelgroot bedrijf met ongeveer zestig werknemers. Aan het eigenlijke bibliotheekwerk kwam ik niet meer toe. De omkadering in de bibliotheken van de zogenaamde kleinere centrumsteden is te beperkt. Dat is een uitvloeisel van het bibliotheekdecreet van 1978 dat niet volledig werd uitgevoerd. Van dat manco zijn vooral de kleinere centrumsteden de dupe. Na verloop van tijd realiseerde ik me dat het aspect management eigenlijk de bovenhand haalde en ik nog maar weinig tijd had voor het echte bibliotheekwerk. Door mijn overstap naar de Katholieke Hogeschool Mechelen heb ik mijn werkplezier teruggevonden. Ik voel me opnieuw een informatiedeskundige. Hier krijg ik de kans die competentie uit te spelen, onder andere via het uitwerken van een cursus informatievaardigheden die zich richt op de docenten. Ik wil hen vormen, om er samen voor te zorgen dat de bibliotheek van de KHM verder kan groeien als volwaardig informatiecentrum.”

Reikt het kenniscentrum dat u voor ogen staat, verder dan alleen de school? Kunnen ‘gewone’ Mechelaars hier ook terecht?

DS: “In principe is onze bibliotheek vrij toegankelijk. Wie zich een dagkaart aanschafte, kan onze collecties raadplegen. Ik zie wel enkele praktische problemen, onder andere op het vlak van werklust voor ons personeel.”

CP: "We hebben inderdaad altijd het principe gehuldigd dat wie belangstelling heeft, welkom is. Onze collecties zijn wel heel specifiek en toegespitst op de opleidingen die hier gedoceerd worden. De hogeschoolbibliotheken hebben ook maar moeizaam hun plaats veroverd in het brede bibliotheeklandschap. Ik was erbij toen het Vlaams Overleg Wetenschappelijke Bibliotheken werd opgericht in de jaren negentig. Samen met Hilde Sels, een collega van een andere hogeschoolbibliotheek, vertrokken we toen vanuit een underdogpositie en bestonden er spanningen met de universiteitsbibliotheken. Ik had de indruk dat veel hogescholen zich gefrustreerd voelden. Tegenover het minderwaardigheidscomplex bij hogeschoolbibliotheken stond een superioriteitsgevoel bij sommige vertegenwoordigers van de universiteiten. Onterecht overigens. Ik blijf er wel bij dat het idee van de open leercentra gegroeid is aan de hogescholen. Toen het hogeschooldecreet werd voorbereid, zochten de wetenschappelijke bibliotheken naar extra subsidie voor samenwerking. In dat overleg moesten tal van weerstanden overwonnen worden, zowel in de schoot van de universiteiten als van de hogescholen. Door de associaties is die tendens nog versterkt. Toch ga ik ervan uit dat de hogeschoolbibliotheken geprofiteerd hebben van die schaalvergroting. Ze zijn niet langer ondergebracht in een of andere bezemkast van de school. Anderzijds wil ik de inbreng beklemtonen van de bibliothecarissen van de hogescholen, die zich opgeworpen hebben als volwaardige gesprekspartners van hun collega's van de universiteiten en bewezen hebben dat ze kennis in huis hebben. Het kwam er wel op aan een zekere assertiviteit aan de dag te leggen. In de werkgroep rond plagiaatsoftware kon Mechelen bogen op enkele jaren ervaring. We hebben onze expertise aangekaart toen we met 'moederhuis' Leuven praatten over een gemeenschappelijke aanpak.

“
Chris: “De bibliothecarissen moeten meer adviseurs zijn voor de mensen die in feite, met de nieuwe technieken, alle middelen in handen hebben om een eigen bibliotheek op te bouwen.”
”

Ik heb de indruk dat we meer en meer aanvaard worden. Leuven luistert alleszins beter dan in het begin. In mijn vorige functie van hoofdbibliothecaris van de Karel de Grote-Hogeschool in Antwerpen, had ik ook al kennisgemaakt met het associatiefenomeen en ervaren dat de betrokkenheid van de hogeschoolbibliotheken er directer was. Maar dat zal wel met de schaalgrootte te maken hebben gehad.”

Dirk Smet, u bent pas enkele maanden aan de slag als hoofdbibliothecaris van de Katholieke Hogeschool Mechelen. Gaat u andere accenten leggen dan uw voorganger?

DS: “Ik zal vooral voortbouwen op het werk van Chris en Mario Baeck, Chris'voorganger. Zij hebben de basis gelegd voor een goede centrale bibliotheek voor heel de hogeschool. Het is ongetwijfeld een troef dat alle biblio-

theek onder één dak zitten. Ik wil deze bibliotheek verder uitbouwen tot een expertise- of kenniscentrum. Daarbij zal ik extra aandacht besteden aan de samenwerking met de docenten. Ik wil hen nog nauwer betrekken bij de werking van de bibliotheek en hen wijzen op de mogelijkheden die we hen, en de studenten, bieden."

Chris Peeters, welke goede raad zou u aan uw opvolger willen geven?

CP: "Dirk heeft in het verleden voldoende bewezen dat hij het bibliotheekwerk in de vingers heeft. Ik ben heel gerust dat de KHM bij hem in goede handen is. Raad hoeft ik dus niet echt te geven, maar toch wil ik een drietal aandachtspunten aanstippen: zorg goed voor het personeel, verzorg de contacten met de opleidingshoofden en blijf oog hebben voor de gebruikers. Op het vlak van personeelsbezetting zit Dirk krap. Streven naar een ruimere bezetting lijkt me aangewezen om een nog betere dienstverlening te kunnen bieden. Dat houdt ook in dat het personeel kansen moeten krijgen om zich bij te scholen. Hen voldoende ruimte geven en stimuleren, is al even evident. In de aanpak van de studenten lijkt het me noodzakelijk alert te blijven voor hun noden en proactief erop in te spelen."

Hebt u ook nog verzuchtingen voor de ruimere bibliotheekwereld?

CP: "Het stoort me dat er geen degelijk uitgebouwd bibliotheekopleidingsnetwerk bestaat. Er zijn wel goede bibliotheekopleidingen, maar ze sluiten niet op elkaar aan. Een graduaat is prima, maar onvoldoende. Ik ben blij dat we de opleidingen losgekoppeld hebben van de loutere openbare bibliotheken, maar dat is niet genoeg. We hebben nood aan een volwaardige masteropleiding. Pas als er een ernstige wetenschappelijke onderbouw komt, kan het profiel van bibliothecaris worden opgepoetst. Nu hebben de bibliotheken een oubollig imago en hangt rond de bibliothecaris een onfris geur van hobbyisme. Onterecht, zoals hier aan de Katholieke Hogeschool Mechelen en op veel andere plaatsen elke dag wordt bewezen."

Het gesprek heeft bijna twee uur geduurd met weinig haperingen, met een ex abundantiā cordis van Chris Peeters en de meer bedachtzame Dirk Smet. Allebei zijn ze niettemin op en top informatieprofessionals. De uitspraak 'Never underestimate the importance of a librarian', die prijkt op een T-shirt gedragen door een soort etalagepop in Dirk Smets kantoor, is een understatement.

"Russische bibliothecarissen-op-bezoek vroegen zich af of het bouwwerk al helemaal af was..."

